

ÚVOD

Kundička.

Pravděpodobně nejvulgárnější slovo v anglickém jazyce. Je to nejoblzejší políček zatínaný ženské důstojnosti, užívaný se záměrem zranit, ponížit a nalomit ženskou lidskost. *Kunda* je nejurážlivější slovo i pro muže. Není rychlejší cesty, jak ustříhnout mužovi koule, než ho nazvat kundou. Není jasnější cesty, jak ho varovat, že jeho reputace je na tom opravdu špatně.

Nikdo mě nenazývá *kundou*, když mi chce říct, jak jsem dnes zářivá a krásná. Nepoužívají toto slovo, aby mi pogratalovali, jak skvěle a zkušeně jsem zvládla úkol hodný Herkula. A přece, *kundička* je tohle všechno a mnohem víc.

Jsem žena mnoha slov. Tenhle dar jsem zdělila po svém otci. Uměl rozepsat krátký řádek na celou stránku a vyjádřit všechno, co chtěl říci, ale neměl sociální dovednosti, aby to šířil mezi lidi. Když jsem vyrůstala, předčítal mi každý pátek večer nahlas z bible. Byla jsem vychována k velkému respektu a úctě k síle slov, protože jedno prosté, vhodně zvolené slovo může odstartovat nové hnutí nebo filozofii. Jedno jediné slovo může změnit chod dějin. Mojí nejoblíbenější knihou byl slovník, který jsem dostala na základní škole. Mojí oblíbenou činností bylo vyhledávat etymologický pů-

vod mých oblíbených slov. Každé otočení stránky přede mnou rozprostíralo historické světy. Můj problém? Mezi všemi těmi miliony slov v této knize jsem nemohla najít jedno jediné slovo, které by popisovalo *mě*. Žádné, které by poukazovalo na moji obrovskou schopnost cítění, moji nepolapitelnou a stále se měnící cyklickou povahu, moji živou ženskost. Moji křehkost, stydlivost, sílu, touhu být viděna, poznána, milována a chápána. Žádné slovo. Ani jedno. O kultuře se můžeme učit z toho, co postrádá, i z toho, co považuje za vlastní. Jedním z nejdůležitějších aspektů nevědomého podmiňování v naší západní kultuře je, že děti neučíme, jak říkat zdroji ženské síly. Zeptejte se mých studentek na Škole ženských umění, jak se doma říkalo jejich genitáliím, když byly malé. Dostanete celou škálu výrazů jako *pindulka, blažena, kačenka, buchtička...* a takhle by seznam mohl pokračovat.

Pokud se naučily používat nějaké přímější slovo, byla to většinou *vagina*, klinické označení, které je navíc i fyziologicky nepřesné.

Ale ještě horší je, že většina žen pro své genitálie neměla vůbec žádné jméno.

Pokud nemáme společný jazyk, který by popisoval to, co je na nás nejvíce ženské, nemůžeme objevit a vlastnit svou ženskou sílu. Jako když nám táta každý páteční večer předčítal: „A na počátku bylo Slovo.“ Když není žádné slovo, není žádný začátek. Jak byste mluvili o propojené globální počítačové síti, která poskytuje informace a komunikační zařízení přes standardní technologické protokoly, kdybyste neměli slovo *internet*? A přesto nám naše kultura neposkytuje možnost, jak mluvit o místě, odkud pochází naše síla, a v podstatě i veškerý život.

A právě tato ženská síla chybí ve všech těch příbězích úspěšných žen, které okolo sebe slyšíme. Proto Sheryl Sandberg jedna z nejproduktivnějších žen v Americe, odhalila na svém profilu pro *New Yorker*, že se celý život cítí jako podvodnice. Proto módní návrhářka Diane von Furstenberg přiznala v pořadu *This Morning* na televizní stanici CBS, že se každý den probouzí s pocitem poráž-

ky. Proto Gayle King, která vedla rozhovor s von Furstenberg, odpověděla, že *ona* se zase každý den budí s pocitem, že je tlustá. Proto si Shonda Rhimes ve své knize *Year of Yes* všímá toho, že ona a všechny ženy, které zná, odhánějí komplimenty a nejsou schopné přijmout ocenění a uznání. Proto se spousta absolventek vysokých škol rozhodne pro roli asistentky učitele, zatímco jejich mužští kolegové mají vlastní třídy (podle Lindy Babcock, profesorky ekonomie na univerzitě Carnegie Mellon University a spoluautorky knihy *Women Don't Ask*, vysvětlil děkan na její fakultě tento rozdíl takto: „Muži se více ptají. Ženy se prostě nezeptají.“). Proto muži vyjednávají o platu čtyřikrát častěji než ženy. A proto si ženy, které vyjednávat začnou, řeknou o plat o 30 % nižší než muži.

Zabývala jsem se otázkou, proč mají ženy omezenou schopnost napojit se na svou sílu. Proč naslouchají hlasu, který jim našeptává, že ať udělají cokoli, nic se nezlepší a nevyřeší. A když se rozhlédnu po ženském světě, vypadá to, jako bychom zhasly všechna světla. My jsme vypnuté, jako vypínač. Žárovka tam je, ale nesvítí. A není se co divit. Všechny nás naučili vypnout se, odvrátit se.

Odvrátit se od bezdomovce žebrajícího o drobné.

Odvrátit se od klimatických změn, které my všichni denně prohlubujeme svou činností a nečinností. Vypnout emoce.

Nikdo nás to vlastně učit nemusel. Naše kultura to předvádí v činech mnohem hlasitějších, než jsou slova. Tolik z nás se naučilo distancovat od svých silných emocí – myslet si o nich, že jsou trapné, nebo dokonce směšné. Tolik z nás se naučilo držet pod pokličkou vše, co by mohlo být šokující. Prostě to vypnout. Vypínáme svoji životní sílu, vypínáme svoje pocity, vypínáme svoji smyslnost, a jako důsledek vypínáme svoji moc.

Žijeme ve světě, který vůbec nechápe svou vlastní zaslepenost a žije předsudky vůči ženám a dívkám. Nedokáže ženy ctít a podporovat, a tím je ničí. Co s tím? Jak se postavíme tomu neviditelnému útoku, který se nechce zviditelnit? Jak může žena snášet celosvětové popření své existence, nebo nad ním dokonce triumfovat?

Jak má najít cestu k uzdravení, síle a znovunalezení sebe samé ve světě, který ani neví, že je nemocná?

Jak se má zapnout, když ji systematicky popírají, opomíjejí a porobují? Kde je tady v tom příběhu možnost, aby se z oběti stala hrdinka?

Jak můžeme jako ženy získat zpět svoji posvátnost, když nás po celý život pošliňovali, vypínali a ignorovali?

Řešení téhle epidemie ženské bezmoci, kterou nezastíní ani úspěch, ani vysokoškolské vzdělání, je jednoduché: žena se musí znovu spojit se svou kundičkou. Kundička je zdrojem veškerého lidského života, je i spojením ženy s její životní silou, jejím hlasem a vědomím vnitřní síly. Když žena obnoví spojení se svou kundičkou, v podstatě zapíná svou životní sílu a spojuje se se svým božstvím.

Mým životním cílem je vytvořit pro ženy tuto cestu – tu chybějící cestu ven z role oběti do vlastní zářivosti. Cestu, která nezáleží na nikom a na ničem, ale vkládá ženám moc do vlastních rukou. Pokud žena tvoří a žije svůj osud, přirozeně mění ve světě vše špatné v dobré. Ale nejdůležitější je první krok – musí být správně naladěná na svoji kundičku. Víc než naladěná. Musí *zapnout* tu nejvíce znevažovanou, očerňovanou a neznámou část sama sebe.

Jako žena a zakladatelka Školy ženských umění, vzdělávací instituce pro ženy v hodnotě několika milionů dolarů se sídlem v New Yorku, jsem si zvolila jako svoji misi a svoje poslání znovuzískání naší síly – obnovení spojení s naší *kundičkou*. A na začátku musí být právě toto slovo.

Dělám to takto i v kurzech, které vedu, kde provázím stovky žen osobním rozvojem a transformací. Provázím ženy na cestě, jejíž součástí je zúčtování s historií, probouzení smyslů, psychologické přenastavení a duchovní a fyzické znovunapojení se na sebe sama.

Moje studentky se noří do ženských nástrojů a umění a vstupují do společenství tisíců sester, od kterých se mohou učit a čerpat inspiraci. Mohou pokračovat ve svém osobnostním růstu a transformaci po zbytek svého života. Školu ženských umění (dále jen ŠŽU)

tvoří ženy pro ženy. Jejím ne zase tak tajným účelem je vrátit každé studentce její nezcizitelný, nezdolný a nezničitelný pocit ženství, aby mohla čelit věčným a neustálým výzvám života.

Žena, která absolvuje náš program, si s sebou odnáší pocit spojení se svou neutuchající silou, pevné sebevědomí, které si předtím nedovedla ani představit, a oprávněné vědomí vlastní hodnoty na zemi v tomto čase a místě.

Představte si místnost naplněnou pulzující energií stovek žen, které stojí společně v sesterství. Některé úplně poprvé, některé jako klíčové a dlouholeté členky komunity, všechny v daném okamžiku spojené citovým poutem. Ke hře vyzýváme každou strunu ženské emocionality, tělesnosti a duchovnosti. Zlobíme se spolu, společně pláčeme a společně tančíme v bouřlivé oslavě privilegia života. Každá žena se cítí více *sama sebou* díky přítomnosti ostatních.

A to je přesně to, co se stane i s vámi, až si přečtete tuto knihu.

Silněji, než jste si kdy uměly představit, se spojíte se svou intuicí, svou posvátnou ženskou silou a svým hlasem, který potřebuje být vyslyšen. Vyzkoušíte si některá cvičení, která používám v mistrovském programu na ŠŽU, takže nebudete jenom číst o tom, co je možné, ale zažijete postupně změnu uvnitř sebe sama, jak vás budu provázet praxí.

POZNÁMKA

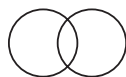
V této knize budu používat slova *muž* a *žena* jako strukturu pro povídání o mužských a ženských silách ve světě.

Znám a miluji všechny své čtenáře – ať už jsou homosexuální, heterosexuální, bisexuální, nebo změnili pohlaví atd. Mužské a ženské energie pracují v každém člověku, ve všech vztazích a ve světě obecně. Většina z nás se naučila mnoho o svých mužských energiích a tak

málo o těch ženských, že vznikla obrovská výzva v podobě nerovnováhy, v individuální i kolektivní rovině. Tahle kniha znovu vyváží vaše vnitřní váhy.

Bez ohledu na sexuální orientaci nebo genderovou identitu v sobě všichni máme mužský a ženský element. Ženská síla je primárně zodpovědná za touhu. Mužská síla je primárně zodpovědná za vytvoření této touhy. Mužský element je skála, ženský element je vlna tříštící se o tuto skálu. V homosexuálních vztazích se tyto role často proměňují, ale často se proměňují i v heterosexuálních vztazích. Někdy heterosexuální žena ráda vklouzne do svého mužského elementu a heterosexuální muž do ženského elementu.

Budu se během psaní snažit vzdát úctu všem různým variantám. A pro srozumitelnost budu používat označení *muži* a *ženy* jako záchytné body. Mým cílem je, abyste si ujasnily rozdíl mezi mužskými a ženskými energiemi, bez ohledu na to, v jakém těle se objevují. Takto si všichni začneme užívat polaritu a spojení těchto dvou sil ve světě.

Tato kniha je dar. Obsahuje všechno, co jsem se naučila, všechno, co jsem chtěla sdílet s publikem větším, než které se vejde do přednáškových místností a sálů, kde se každý rok setkávám se svými studentkami. Provedu vás cestou, kterou provádím každou ženu v mistrovském programu, který zrcadlí cestu, kterou se každá žena ve svém životě vydá.

Ústřední bod? Hádáte správně – znovunalezení zdroje ženské síly.

Začneme usmířením, které je tragické ve své naléhavosti. Znovu seznamuji každou studentku se součástí jí samé, která je klíčem ke všemu, co kdy hledala, ale která byla zatlačena do stínu, do hanby. Část, která je vlastně v ilegalitě. Nepojmenovatelná, nediskuto-

vatelná. Ponechaná, aby se starala sama o sebe, anebo ještě hůř, aby chřadla a zemřela. A jak jinak mám začít toto usmíření než tím, jak začal náš svět – slovem?

A na počátku bylo Slovo.

A to slovo, miláckové moji, je kundička.

A touto knihou mám v úmyslu navrátit tomuto slovu jeho právoplatné místo a udělat z něj opět nejvyšší možný kompliment, posvátnou živoucí modlitbu.